

Джон Окъм
Есенен епизод

Никой и нищо на този свят не можеше да спре Мистър Тип Мак-Клоски. Трудно можеше да се очаква гений от неговата класа да се обвърже с една работа или да се занимава с нещо на едно място, той не го и правеше. На метафоричен език, корабът потъва, ама всичко му е наред. Някои от неговите житейски търсения бяха искани, други излизаха извън контрол, предразсъдъците на хората го караха честичко да капитулира, раздавайки парите си по телеграфските компании и да започва все нови и нови неща. Един ден, пристигайки в Пленфилд, спомена на гарата, че е имал проблеми с Юнион Лайнс, добави, че е вървял много дълго из Вашингтон и попита дали има свободно място за сервитьор в ресторанта на гарата. Тъй като цялото му излъчване говореше друго му казаха, че няма свободни места. Тогава той попита дали няма работа за майстор механик на съседната станция, но пак му беше отказано. Той се върна към депото, ни най-малко сконфузен и измърмори:

Повече хора, повече божества от нас
Наистина наполовина човек, наполовина богиня
Е жената, с това се съгласяват и добите звезди
Блещукайки с мека светлина
В часовете, дарени от природата.

Стигайки до платформата той се поразходи напред назад и накрая си каза: „Ох! Не искам да съм толкова непривлекателен, мога да звънна и да се видя с телеграфистката! Но, пфу! «Парите правят мъжа, а липсата им приятеля!»), както е казал старият Помпей. А Полоний рекъл на Лаерт: «И скъпият заек може да се купи – но не и евтино!» Ей Богу, такъв съм си! По-скъпо отколкото мога да си позволя, от три месеца нямам и фунт, куфарът в Чатануга. Хайде, Тип, момчето ми, иди при госпожицата и и предложи квото можеш!“

И в този момент реши, че трябва да завладее женското сърце! Ако срещнеше някой от противоположния пол в тези моменти на улицата, той първо щеше да докосне чувствителността на жената и после щеше да се чуди какво да прави за малко. Щеше да изслуша всичките и разочаровани мисли за живота и щеше да я накара да ги забрави с истории за произшествия по суша и вода, с много спомени, телеграфични и не дотолкова или истории за хора, които той е познавал и чиито живот е или смешен или успешен.

Въпросната дама, оператор в Пленфилд, същият този септемврийски следобед, слушаше безсмислиците на Тип и в края на десетминутния

разговор през малкото прозорче Тип се покри с пелерината на славата, която като, че ли скри избелелите му дрехи и загорялото му лице, и най-сетне бе поканен в офиса. Веднъж влязъл, той и обърна внимание на следния факт „Идеята за свестен оператор като мен да стои бездеен и да си пропилява времето, докато една лейди върши всичкото това, е абсурдна!“

Тя с усмивка предостави стола си на „добрия джентълмен“, който и се струваше някак по-красив, отколкото беше всъщност, седна и се загледа в мотовилката на ъгъла.

От този момент нататък Тип и стана симпатичен. Самата тя оператор нисък ранг, нейният посетител перфектен слушател, тя му разказа, че когато е била в Уочестер и в Норуич е видяла мъже-оператори и после се е върнала у дома и била объркана и отчаяна от работата, за която била тотално некомпетентна. Но нито един в Уочестер и Норуич може да се сравнява с Тип. Той и каза, че всеки се обръща за сложните работи към него. „Опитвайки се да си намеря мястото, пътувайки къде ли не, виждайки всичко на живо, хъм... ръждясал ли съм?“ От време на време той рицарски и обръщаше внимание! „Давай напред, стари приятелю, няма никаква разлика за мен. Вече си го правил това и преди! Научил съм как стават тези работи от стария Дед Съливан, ха! Той умря, вече, прекрасен оператор и един от аристократите! Лека му пръст!“ След като си каза това, той се втурна да разказва собствената си история „и и Мак...“, бързичко представи персоната си, както правеше навсякъде.

В много дамски очи ти беше големия герой, Мистър Тип, а в онзи следобед, докато сменяше работата си в Ню Йорк, за всичките момичета в Хартфорд и Провиденс твоята работа щеше да е трудна дори за Хардфорд, а някои момичета дори искаха да я свършат вместо теб, но уви не беше герой в очите на един млад човек от Норуич, на когото предаде работата си бързичко, без нито грам помощ. Тя истински презря онзи младеж, който дойде от селата в главният офис на „Ню Йорк Таймс“ и на когото унищожи живота. Беше ужасно горещ следобед, но ти го направи още по горещ по жиците на Пленфилд, в офиса в Норуич, отколкото където и да е по земното кълбо, и онзи нещастен асистент-оператор се върна далеч по-нещастен вкъщи вечерта и с далеч по-ниско самочувствие, отколкото някога преди. А уж го убеди, че „Ще се опиташ да му помогнеш така че да му стане интересно“.

Най-сетне дойде времето за чай и Тип беше поканен за компания от новата си приятелка в закусувалнята на гарата. Той не искаше да приеме, но не можеше да се откаже на женската настоятелност, тя го заля с

поредица въпроси на масата, на които той се опита да отговори директно. След като приключи работното време, той се върна вкъщи и вечерта като Голдсмитовия изморен от път войник, фигуративно казано го налегна умората. „разбира се, че ще дадете подслон на Мистър Мак-Клоски, нали Мистър Гранди!“ – каза женски клас на висок тон. И Тип спазна оная нощ в чисто, топло легло, спа сладко и се събуди свеж като репичка и щастлив на сутринта, като Владетел на вселената.

Имаш влиятелен приятел, момче! – каза Мистър Гранди на обяд. – Ще бъда щастлив да ти намеря работа. Тя каза, че нещастната ти съдба не може да скрие факта, че си прекрасен човек и великолепен оператор.

На следващият ден Тип беше назначен за главен човек по комуналните услуги на депото, а в края на седмицата вече беше доказал възможностите си и бе назначен като продавач на билети. След три месеца, напускайки града, той каза на Мистър Гранди „Довиждане! И нека Бог ви благослови всички вас и особено моята малка приятелка. Ще умра ако остана тук повече! Трябваше да си намеря друго място и го открих всред военните като телеграф в Потомак. Да! Бях тъжен тук! Аз бях много по-уважаван тук, отколкото където и да било другаде, но дойде време да кажа сбогом!“ И така бързият влак за Норуич, с Тип, размахвайки кърпичка на прозореца, се скри от погледа. И Плейнфилд не го видя повече!

Позволете ми да свърша с един епизод от времето, когато Тип продаваше билети. В началото на шейсетте, когато той посети Пленфилд без пукната пара. Марките по пощенските билети тогава бяха много използвани и популярни, един ден един пиян и склонен към кавги непознат поиска да си купи билет за Хартфорд. Тип сложи марка на билета му и поиска долар за марката, като ги скри под ръцете си, за да ги предпази от вятъра, който духаше много силно и имаше опасност да се разхвърчат навсякъде. Изчака момент два, за да си вземе човека марките и билета, но той твърдоглаво ги върна обратно. Тип стана и извика с все сила „Следващият, моля!“ Някои от марките се разхвърчаха в офиса, други до вратата, а останалите така и не се разбра къде отидоха. Купувачът си тръгна с билета и три марки от по три цента, беше бесен! Отиде пак до прозорчето и каза „Искам си рестото!“ Тип го изгледа с цялата ярост на величието си, премести бавно пръста си към лицето му и каза „Млади човече, ти си получи рестото веднъж. И ако сега не се разкараш оттук, ще изляза аз и ще те натупам“.

Човекът го изгледа за момент и после си тръгна омърлушено. Оплаши се дотолкова, че беше първият който се качи на влака. След тази

случка продажбата на билетите в Пленфилд минаваше доста миролюбиво и без никакви спънки.

КРАЙ

© 2007 Мирена Пламенова, превод от английски

John Oakum
An Autumn Episode

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/4630>]